Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 602 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat L. LAMBOT**
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) .

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LAMBOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt illegaal het grondgebied en krijgt op 12 februari 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2 Verzoekende partij komt herhaaldelijk in aanraking met de gerechtelijke en politionele overheidsdiensten. In dezelfde zin krijgt zij herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 27 april 2022 wordt verzoekende partij bijvoorbeeld in Charleroi aangetroffen wegens bezit van verdovende middelen. Naar aanleiding hiervan wordt haar een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar gegeven.

1.4 Op 23 mei 2022 wordt zij in Charleroi aangetroffen wegens illegaal verblijf en wordt haar opnieuw een bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 9 juni 2022 wordt zij wederom in Charleroi aangetroffen wegens illegaal verblijf en wordt haar wederom een bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5 Op verschillende momenten tijdens het najaar 2022 wordt zij opnieuw in Charleroi aangetroffen wegens winkeldiefstal. Zij krijgt daarbij opnieuw een bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6 Op 10 januari 2023 wordt zij opnieuw in Charleroi aangetroffen wegens illegaal verblijf en krijgt zij een bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7 Op 3 maart 2023 hebben de Belgische overheden op basis van de Dublinverordening een verzoek tot terugname gericht aan Duitsland.

1.8 Op 7 maart 2023 werd verzoekende partij in dit kader gehoord door het bestuur en werd eveneens een formulier ingevuld. Op 7 maart 2023 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van betrokkene.

1.9 Op 13 juli 2023 wordt verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens diefstal en illegaal verblijf.

1.10 Op 13 november 2025 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België in. Bij beslissing van 28 januari 2026 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Bij arrest van 20.05.2026 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

1.11 Op 22.05.2026 krijgt verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:
Naam: [B.]
Voornaam: [M.L.]
[…]
Nationaliteit: Algerije

ALIAS: [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije ; [H.O.], geboren op […], onderdaan van Algerije ; [H.I.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije ; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
O 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfsvergunning.

O 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, 's nachts gepleegd, aan inbreuken op de drugswetgeving en aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 03.05.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Hij heeft te Charleroi op 25.02.2023 's nachts op frauduleuze wijze, met behulp van geweld of bedreigingen, een gsm van het merk Iphone, model 14 Pro, ter waarde van 1.000 euro, weggenomen ten nadele van J.M. Hij heeft onder meer te Charleroi, herhaaldelijk en op onbepaalde data, gedurende de periode van 01.01.2022 tot en met 25.02.2023, een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en heroïne in bezit gehad. Ten slotte is hij België illegaal binnengekomen of heeft hij er illegaal verbleven, en dit minstens te Charleroi op 25.02.2023.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, waarbij geweld werd gebruikt om in het bezit van de gestolen goederen te blijven of om de vlucht mogelijk te maken, evenals aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 13.07.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

In casu heeft hij te Charleroi op 04.05.2023 op frauduleuze wijze een tussenseizoensjas van het merk Jack&Jones ter waarde van 79,99 euro weggenomen ten nadele van L.G., politie-inspecteur N.G. en de NV Jack&Jones, met de verzwarende omstandigheid dat hij, betrapt op heterdaad, geweld heeft gebruikt of bedreigingen heeft geuit, hetzij om in het bezit van de gestolen goederen te blijven, hetzij om zijn vlucht mogelijk te maken. Hij is bovendien op diezelfde datum illegaal het Koninkrijk binnengekomen of heeft er illegaal verbleven. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een jas heeft gestolen in een winkel van Rive Gauche en vervolgens op de vlucht is geslagen ondanks de aanwezigheid van veiligheidsagenten. Hij heeft met geweld een deur opengegooid waarbij een dame gewond raakte, en hij heeft een onbekend gebleven persoon omvergeduwd.

Overwegende dat diefstalfeiten in het algemeen bijzonder schadelijk zijn voor de openbare veiligheid wat betreft eigendommen en aldus bijdragen tot het creëren van een klimaat van onveiligheid binnen de bevolking. Zij getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de meest elementaire regels van het samenleven in de maatschappij. Ook het feit dat betrokkene zich in een onregelmatige verblijfssituatie in het Koninkrijk handhaaft, wijst op een miskenning van de wetgeving die verblijfsnormen op het grondgebied vastlegt.

Gelet op het frauduleuze en gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt beschouwd als iemand die de openbare orde in gevaar kan brengen.

O 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Betrokkene diende op 13.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28.01.2026 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene heeft op 09.02.2026 beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd op 20.05.2026 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 74/13
Betrokkene werd op 07.03.2023 in de gevangenis van Jamioulx en op 17.10.2025 in de gevangenis van Andenne gehoord door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn "recht om gehoord te worden". Daartoe werden twee vragenlijsten ingevuld door de migratieambtenaar op basis van zijn verklaringen.

Uit de interviewverslagen en de ingevulde vragenlijsten blijkt dat betrokkene op 17.10.2025 verklaarde sinds 2021 of 2022 in België te verblijven, zonder identiteitsdocumenten. Hij verklaarde geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaarde op 07.03.2023 een relatie te hebben met C.L. Zij zou reeds vier kinderen hebben. Hij verklaarde niet te weten waar zij woonde. Hij voegde eraan toe dat zij van plan waren om in Duitsland te trouwen. Opgemerkt dient te worden dat hij haar tijdens het onderhoud van 17.10.2025 niet meer heeft vermeld. Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat hij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hij verklaarde niet te lijden aan enige ziekte die hem zou kunnen verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaarde op 07.03.2023 niet te willen terugkeren naar zijn land van oorsprong wegens familiale problemen. Op 17.10.2025 weigerde hij een verklaring van vrijwillig vertrek naar Algerije in te vullen en verklaarde hij naar Frankrijk of Duitsland te willen gaan. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat hij beschikt over de vereiste documenten om zich daar legaal naartoe te begeven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat er een EURODAC-hit is voor Duitsland op 21.10.2022. Deze procedure werd echter negatief afgesloten.

Er dient aan herinnerd te worden dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, betrokkene moet aantonen dat er ernstige en zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (EHRM Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §129). Betrokkene moet individuele, nauwkeurige en concrete elementen aanbrengen waaruit het bestaan van een dergelijk risico in zijn hoofde blijkt. Betrokkene diende op 13.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28.01.2026 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene heeft op 09.02.2026 beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd op 20.05.2026 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze beslissing vormt dan ook geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

O Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: ALIAS: [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.O.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.I.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.02.2022 en 27.04.2022 dat hem betekend werd op 13.02.2022 en 27.04.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, 's nachts gepleegd, aan inbreuken op de drugswetgeving en aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 03.05.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Hij heeft te Charleroi op 25.02.2023 's nachts op frauduleuze wijze, met behulp van geweld of bedreigingen, een gsm van het merk Iphone, model 14 Pro, ter waarde van 1.000 euro, weggenomen ten nadele van J.M. Hij heeft onder meer te Charleroi, herhaaldelijk en op onbepaalde data, gedurende de periode van 01.01.2022 tot en met 25.02.2023, een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en heroïne in bezit gehad. Ten slotte is hij België illegaal binnengekomen of heeft hij er illegaal verbleven, en dit minstens te Charleroi op 25.02.2023.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, waarbij geweld werd gebruikt om in het bezit van de gestolen goederen te blijven of om de vlucht mogelijk te maken, evenals aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 13.07.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

In casu heeft hij te Charleroi op 04.05.2023 op frauduleuze wijze een tussenseizoensjas van het merk Jack&Jones ter waarde van 79,99 euro weggenomen ten nadele van L.G., politie-inspecteur N.G. en de NV

Jack&Jones, met de verzwarende omstandigheid dat hij, betrapt op heterdaad, geweld heeft gebruikt of bedreigingen heeft geuit, hetzij om in het bezit van de gestolen goederen te blijven, hetzij om zijn vlucht mogelijk te maken. Hij is bovendien op diezelfde datum illegaal het Koninkrijk binnengekomen of heeft er illegaal verbleven. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een jas heeft gestolen in een winkel van Rive Gauche en vervolgens op de vlucht is geslagen ondanks de aanwezigheid van veiligheidsagenten. Hij heeft met geweld een deur opengegooid waarbij een dame gewond raakte, en hij heeft een onbekend gebleven persoon omvergeduwd.

Overwegende dat diefstalfeiten in het algemeen bijzonder schadelijk zijn voor de openbare veiligheid wat betreft eigendommen en aldus bijdragen tot het creëren van een klimaat van onveiligheid binnen de bevolking. Zij getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de meest elementaire regels van het samenleven in de maatschappij. Ook het feit dat betrokkene zich in een onregelmatige verblijfssituatie in het Koninkrijk handhaaft, wijst op een miskenning van de wetgeving die verblijfsnormen op het grondgebied vastlegt.

Gelet op het frauduleuze en gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt beschouwd als iemand die de openbare orde in gevaar kan brengen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM
Hij verklaarde niet te lijden aan enige ziekte die hem zou kunnen verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaarde op 07.03.2023 niet te willen terugkeren naar zijn land van oorsprong wegens familiale problemen. Op 17.10.2025 weigerde hij een verklaring van vrijwillig vertrek naar Algerije in te vullen en verklaarde hij naar Frankrijk of Duitsland te willen gaan. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat hij beschikt over de vereiste documenten om zich daar legaal naartoe te begeven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat er een EURODAC hit is voor Duitsland op 21.10.2022. Deze procedure werd echter negatief afgesloten.

Er dient aan herinnerd te worden dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, betrokkene moet aantonen dat er ernstige en zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (EHRM Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §129). Betrokkene moet individuele, nauwkeurige en concrete elementen aanbrengen waaruit het bestaan van een dergelijk risico in zijn hoofde blijkt. Betrokkene diende op 13.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28.01.2026 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene heeft op 09.02.2026 beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd op 20.05.2026 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze beslissing vormt dan ook geen schending van de artikelen 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: ALIAS: [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.O.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.I.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.02.2022 en 27.04.2022 dat hem betekend werd op 13.02.2022 en 27.04.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, 's nachts gepleegd, aan inbreuken op de drugswetgeving en aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 03.05.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Hij heeft te Charleroi op 25.02.2023 's nachts op frauduleuze wijze, met behulp van geweld of bedreigingen, een gsm van het merk Iphone, model 14 Pro, ter waarde van 1.000 euro, weggenomen ten nadele van J.M. Hij heeft onder meer te Charleroi, herhaaldelijk en op onbepaalde data, gedurende de periode van 01.01.2022 tot en met 25.02.2023, een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en heroïne in bezit gehad. Ten slotte is hij België illegaal binnengekomen of heeft hij er illegaal verbleven, en dit minstens te Charleroi op 25.02.2023.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, waarbij geweld werd gebruikt om in het bezit van de gestolen goederen te blijven of om de vlucht mogelijk te maken, evenals aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 13.07.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

In casu heeft hij te Charleroi op 04.05.2023 op frauduleuze wijze een tussenseizoensjas van het merk Jack&Jones ter waarde van 79,99 euro weggenomen ten nadele van L.G., politie-inspecteur N.G. en de NV Jack&Jones, met de verzwarende omstandigheid dat hij, betrapt op heterdaad, geweld heeft gebruikt of bedreigingen heeft geuit, hetzij om in het bezit van de gestolen goederen te blijven, hetzij om zijn vlucht mogelijk te maken. Hij is bovendien op diezelfde datum illegaal het Koninkrijk binnengekomen of heeft er illegaal verbleven. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een jas heeft gestolen in een winkel van Rive Gauche en vervolgens op de vlucht is geslagen ondanks de aanwezigheid van veiligheidsagenten. Hij heeft met geweld een deur opengegooid waarbij een dame gewond raakte, en hij heeft een onbekend gebleven persoon omvergeduwd.

Overwegende dat diefstalfeiten in het algemeen bijzonder schadelijk zijn voor de openbare veiligheid wat betreft eigendommen en aldus bijdragen tot het creëren van een klimaat van onveiligheid binnen de bevolking. Zij getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de meest elementaire regels van het samenleven in de maatschappij. Ook het feit dat betrokkene zich in een onregelmatige verblijfssituatie in het Koninkrijk handhaaft, wijst op een miskenning van de wetgeving die verblijfsnormen op het grondgebied vastlegt.

Gelet op het frauduleuze en gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt beschouwd als iemand die de openbare orde in gevaar kan brengen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich

aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat- generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum".

Op diezelfde datum krijgt verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) opgelegd dat als volgt wordt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:
Naam: [B.]
Voornaam: [M.L.]
[…]
Nationaliteit : Algerije

ALIAS: [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [B.A.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.O.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [H.I.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije; [I.H.], geboren op […], onderdaan van Algerije.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.05.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, 81, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, 's nachts gepleegd, aan inbreuken op de drugswetgeving en aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 03.05.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Hij heeft te Charleroi op 25.02.2023 's nachts op frauduleuze wijze, met behulp van geweld of bedreigingen, een gsm van het merk Iphone, model 14 Pro, ter waarde van 1.000 euro, weggenomen ten nadele van J.M. Hij heeft onder meer te Charleroi, herhaaldelijk en op onbepaalde data, gedurende de periode van 01.01.2022 tot en met 25.02.2023, een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en heroïne in bezit gehad. Ten

slotte is hij België illegaal binnengekomen of heeft hij er illegaal verbleven, en dit minstens te Charleroi op 25.02.2023.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, waarbij geweld werd gebruikt om in het bezit van de gestolen goederen te blijven of om de vlucht mogelijk te maken, evenals aan illegale binnenkomst of illegaal verblijf in het Koninkrijk. Voor deze feiten werd hij op 13.07.2023 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

In casu heeft hij te Charleroi op 04.05.2023 op frauduleuze wijze een tussenseizoensjas van het merk Jack&Jones ter waarde van 79,99 euro weggenomen ten nadele van L.G., politie-inspecteur N.G. en de NV Jack&Jones, met de verzwarende omstandigheid dat hij, betrapt op heterdaad, geweld heeft gebruikt of bedreigingen heeft geuit, hetzij om in het bezit van de gestolen goederen te blijven, hetzij om zijn vlucht mogelijk te maken. Hij is bovendien op diezelfde datum illegaal het Koninkrijk binnengekomen of heeft er illegaal verbleven. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een jas heeft gestolen in een winkel van Rive Gauche en vervolgens op de vlucht is geslagen ondanks de aanwezigheid van veiligheidsagenten. Hij heeft met geweld een deur opengegooid waarbij een dame gewond raakte, en hij heeft een onbekend gebleven persoon omvergeduwd.

Overwegende dat diefstalfeiten in het algemeen bijzonder schadelijk zijn voor de openbare veiligheid wat betreft eigendommen en aldus bijdragen tot het creëren van een klimaat van onveiligheid binnen de bevolking. Zij getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de meest elementaire regels van het samenleven in de maatschappij. Ook het feit dat betrokkene zich in een onregelmatige verblijfssituatie in het Koninkrijk handhaaft, wijst op een miskenning van de wetgeving die verblijfsnormen op het grondgebied vastlegt.

Gelet op het frauduleuze en gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt beschouwd als iemand die de openbare orde in gevaar kan brengen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene werd op 07.03.2023 in de gevangenis van Jamioulx en op 17.10.2025 in de gevangenis van Andenne gehoord door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn "recht om gehoord te worden". Daartoe werden twee vragenlijsten ingevuld door de migratieambtenaar op basis van zijn verklaringen.

Uit de interviewverslagen en de ingevulde vragenlijsten blijkt dat betrokkene op 17.10.2025 verklaarde sinds 2021 of 2022 in België te verblijven, zonder identiteitsdocumenten. Hij verklaarde geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaarde op 07.03.2023 een relatie te hebben met C.L. Zij zou reeds vier kinderen hebben. Hij verklaarde niet te weten waar zij woonde. Hij voegde eraan toe dat zij van plan waren om in Duitsland te trouwen. Opgemerkt dient te worden dat hij haar tijdens het onderhoud van 17.10.2025 niet meer heeft vermeld. Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat hij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hij verklaarde niet te lijden aan enige ziekte die hem zou kunnen verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaarde op 07.03.2023 niet te willen terugkeren naar zijn land van oorsprong wegens familiale problemen. Op 17.10.2025 weigerde hij een verklaring van vrijwillig vertrek naar Algerije in te vullen en verklaarde hij naar Frankrijk of Duitsland te willen gaan. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat hij beschikt over de vereiste documenten om zich daar legaal naartoe te begeven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat er een EURODAC-hit is voor Duitsland op 21.10.2022. Deze procedure werd echter negatief afgesloten.

Er dient aan herinnerd te worden dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, betrokkene moet aantonen dat er ernstige en zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (EHRM Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §129). Betrokkene moet individuele, nauwkeurige en concrete elementen aanbrengen waaruit het bestaan van een dergelijk risico in zijn hoofde blijkt. Betrokkene diende op 13.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28.01.2026 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene heeft op

09.02.2026 beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 20.05.2026 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze beslissing vormt dan ook geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.12 Op 1 juni 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing van deze bestreden beslissingen.

1.13 Op 16 juni 2026 dient verzoekende partij een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum waar hij wordt vastgehouden.

1.14 Op 24 juni 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.15 Op 16 juli 2026 besluit de Raad om de beslissing van het CGVS van 24 juni 2026 te vernietigen in het arrest nr. RvV 350 567.

1.16 Op 17 juli 2026 besluit de Raad vervolgens om de vorderingen in het kader van de urgente procedure naar de algemene rol te verzenden in het arrest nr. RvV 350.609).

1.17 Op 6 augustus 2026 wordt door het CGVS opnieuw besloten om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren en dit verzoek als niet-ontvankelijk af te wijzen.

1.17 Op 17 augustus 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie dat gericht tegen de laatste beslissing van het CGVS.

1.18 Op 28 augustus 2026 verwerpt de Raad bij arrest nr. RvV 352.040 het beroep van verzoekende partij tegen de laatste beslissing van het CGVS.

1.19 Op dezelfde dag wordt besloten om de behandeling van voormeld dossier in de urgente procedure verder te zetten

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure op heden niet meer is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

2.2. Verzoekende partij dient op 1 juni 2026 een verzoekschrift in dat de schorsing en nietigverklaring beoogt van enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Op 9 juni 2026 wordt het dossier ook daadwerkelijk op de rol ingeschreven na regularisatie.

De RvV-wet stelt in artikel 5.12 dat:

"Voor alle beroepen die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet en waarvoor de griffie op het ogenblik van de inwerkingtreding het proces van instaatstelling nog niet heeft voltooid, blijven de artikelen 39/71, 39/72, 39/81, eerste lid, eerste streepje, en tweede tot zevende lid, van de wet van 15 december 1980 en artikel 31 van het procedurereglement van de Raad van toepassing."

Artikel 2.28, §3 van de RvV-wet bepaalt dat:

"§ 3. Ook hangende beroepen betreffende eventuele andere beslissingen ten aanzien van de betrokkene, kunnen op verzoek van één van de partijen of op initiatief van de rechter worden behandeld via de urgente procedure. De rechter houdt bij zijn beoordeling tot overheveling naar de urgente procedure rekening met onder andere de verknochtheid van de zaken en de in artikel 2.61, § 3 voorziene termijnen van uitspraak. De beslissing tot het al dan niet behandelen in de urgente procedure moet niet worden gemotiveerd."

Destijds werden in het arrest nr. RvV 350.609 zowel de vordering ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als de vordering inzake het inreisverbod (bijlage 13sexies) binnen het kader van urgente procedure naar de algemene rol verwezen. Bijgevolg dient de vordering ten aanzien van het opgelegde inreisverbod (bijlage 13*sexies*) mee opgenomen worden in de huidige zaak die behandeld wordt middels de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en bij een goede lezing van het verzoekschrift ook van artikel 22 van de Grondwet.

Zij Hij zet dit middel als volgt uiteen:

"Aangevoerde middelen ter rechtvaardiging van de nietigverklaring van de handeling

Overwegende dat verzoekers als eerste en enige middel de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, alsmede de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Dat deze betwiste beslissing op verschillende gronden berust.

Dat deze verschillende gronden moeten worden geanalyseerd.

Voorafgaande opmerking

Overwegende dat in de eerste plaats al hetgeen hierna wordt uiteengezet eveneens de nietigverklaring van het inreisverbod rechtvaardigt, aangezien deze beslissing onmiskenbaar samenhangt met het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissingen immers niet alleen gelijktijdig werden genomen, maar bovendien eveneens gelijktijdig werden betekend en op exact dezelfde wijze werden gemotiveerd.

De vermeende bedreiging van de openbare orde

Overwegende dat de bestreden beslissing in hoofdzaak is gemotiveerd door het feit dat verzoeker door zijn gedrag een bedreiging voor de openbare orde zou kunnen vormen.

Dat de verwerende partij zich beperkt tot het vermelden van de veroordelingen van verzoeker, de data van de feiten alsook de inbreuken waarvoor hij werd veroordeeld.

Dat deze veroordelingen inmiddels definitief en onbetwistbaar zijn.

Dat evenwel dient te worden benadrukt dat een reeks elementen aantoont dat verzoeker thans geenszins een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat immers moet worden vastgesteld dat, hoewel verzoeker op het ogenblik van de feiten en bij zijn detentie een bedreiging voor de openbare orde kon vormen, dit niet langer het geval is op het ogenblik van de vaststelling van de bestreden beslissing-

Dat de verwerende partij overigens de huidige situatie in het geheel niet analyseert, maar zich beperkt tot het vermelden van de veroordeling met befrekking tot feiten die inmiddels meer dan drie jaar geleden dateren.

Dat het vooral belangrijk is te benadrukken dat verzoeker zijn straf voor deze feiten heeft uitgezeten.

Dat verzoeker geenszins is gevlucht, maar integendeel zijn verantwoordelijkheid heeft opgenomen,

Dat hoewel verzoeker destijds een verwijtbaar gedrag heeft gesteld dat de openbare orde heeft geschaad, niet kan worden aangenomen dat dit nog steeds het geval is nadat hij een gevangenisstraf van meerdere jaren heeft ondergaan met het oog op zijn herintegratie.

Dat de verwerende partij zich uiteindelijk beperkt tot het citeren van de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, waarbij zij de feiten waarop deze veroordeling betrekking heeft benadrukt.

Dat zij daarentegen geen enkele geactualiseerde analyse maakt van de situatie van verzoeker en in het geheel geen rekening houdt met zijn re-integratie en Zijn rehabilitatie (gedrag in detentie, opleidingen, tewerkstelling, gevolgde begeleiding).

Dat in een gelijkaardige beslissing de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat

«Toutefois, le Conseil observe que les seuls éléments relatifs à la condamnation pénale susmentionnée, ressortent de deux documents établis par les services du Service public fédéral Justice, datés des 19 et 21 août 2014, retraçant la situation pénale de l'intéressé, sans que le « caractère lucratif du comportement délinquant» du requérant y soit mentionné. Il estime en outre, à l'instar de la partie requérante, que dans la mesure où la condamnation du requérant — certes à une peine d'un an d'emprisonnement a été assortie d'un sursis de cinq ans pour la moitié la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement et « légitimement» en déduire que le comportement du requérant était d'une gravité telle, justifiant la fixation d'une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans. Partant, à défaut d'autre précision, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est, dans la cas d'espèce, fondée pour considérer que le comportement personnel du requérant constituait, à la date de la prise de l'acte attaqué, une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale » (CCE, 153.983 van 6 oktober 2015),

Dat de verwerende partij derhalve niet kan concluderen dat verzoeker een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat het immers vandaag meer dan drie jaar geleden is sinds de feiten werden gepleegd, en dat de situatie van verzoeker fundamenteel gewijzigd is, zodat deze beoordeling van de openbare orde een geactualiseerde analyse vereist die rekening houdt met de huidige situatie van verzoeker en de stappen die hij heeft ondernomen, wat de verwerende partij geenszins doet.

Dat de inachtneming van deze elementen nochtans essentieel is om de kwestie van de bedreiging van de openbare orde correct te beoordelen, welke bovendien hoofdzakelijk de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Dat aangezien geen rekening wordt gehouden met de situatie op het ogenblik van de beslissing; deze niet als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

Dat niettemin de vele maanden die verzoeker in detentie heeft doorgebracht, die voor hem een ware keerpunt hebben gevormd, zijn goed gedrag binnen de gevangenis, alsook zijn bereidheid om zijn straf uit te zitten en zijn verantwoordelijkheid op te nemen, elementen zijn die relevant zijn om de actuele aard van de vermeende bedreiging voor de openbare orde te beoordelen.

Dat verzoeker tevens stukken wenst voor te leggen waaruit blijkt dat hij sedert het begin van zijn detentie psychologische begeleiding heeft gekregen, alsook dat hij heeft gewerkt als hulpbediende om een inkomen te verwerven.

Dat deze elementen de van verzoeker aantonen om zijn leven te herbekijken, zich te integreren en definitief afstand te nemen van zijn delinquente verleden.

Dat het bovendien noodzakelijk is te benadrukken dat verzoeker sinds zijn detentie geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd.

Dat de verwerende partij bijgevolg al deze elementen in aanmerking diende te nemen om het reële, ernstige maar vooral actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde te beoordelen, quod non in casu.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en aldus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt.

Het privé- en gezinsleven van de verzoekers

> De beginselen

Overwegende dat het recht op privé- en gezinsleven een grondrecht is dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en door artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

„l. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.

2. Er mag geen inmenging van een openbaar gezag in de uitoefening van dit recht plaatsvinden, tenzij deze inmenging bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de handhaving van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vlijheden van anderen."

Dat artikel 8 van het EVRM een hogere rechtsnorm is, die een grondrecht vastlegt waarop particulieren zich rechtstreeks kunnen beroepen voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad heeft geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een lidstaat hem recht geeft op de bescherming die door het EVRM wordt gewaarborgd en dit ongeacht zijn status.

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van de begrippen "'privéleven" en "gezinsleven"

In dit verband is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat „privéleven" een ruim begrip is dat zich niet leent voor een uitputtende definitie en dat het hoofdzakelijk bedoeld is om de ontwikkeling van de persoonlijkheid van elk individu zonder inmenging van buitenaf te waarborgen.

Dat het volgens het Hof inderdaad "noch mogelijk, noch noodzakelijk is om het begrip 'privéleven' uitputtend te definiëren. Het zou echter te restrictief zijn om het te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden en de buitenwereld volledig buiten deze kring te sluiten. De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om relaties met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen".

Dat artikel 8 dus ook de persoonlijke, sociale en economische relaties beschermt die het privéleven van ieder mens vormen.

Dat het "gezinsleven" "een geheel van feiten en realiteiten omvat die zowel van biologische, sociologische, juridische als sociale aard zijn" en dat deze band "divers en veelzijdig is: de band met de ouders, met de echtgenoot, met de kinderen, met broers en zussen, met vrienden,

Dat het Hof aldus heeft herhaald dat:

artikel 8 ook het recht beschermt om banden aan te knopen en te onderhouden met medemensen en met de buitenwereld, en dat het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat Ongeacht het al dan niet bestaan van een "gezinsleven", moet de uitzetting van een gevestigde immigrant worden beschouwd als een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, Het Hof zal op basis van de omstandigheden van de aanhangige zaak beslissen of de nadruk moet worden gelegd op het aspect 'gezinsleven' in plaats van op het aspect 'privéleven' (Üner, op cit., S 59)."

Uit de analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat "Het essentiële onderdeel van het gezinsleven is het recht om samen te leven, zodat gezinsrelaties zich normaal kunnen ontwikkelen (Marckx tegen België, 1979, S 31) en gezinsleden bij elkaar kunnen zijn (Olsson tegen Zweden (nr. 1), 1988, 59). Het streven naar gezinshereniging en gezinshereniging in geval van scheiding zijn overwegingen die inherent zijn aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 (Strand Lobben e.a. tegen Noorwegen [GC], 2019, 205)."

De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest NIEMIETZ tegen Duitsland van 16 december 1992, Serie A, nr. 251-B, blz. 33, 29, gevolgd door met name de arresten HALFORD tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof, hoewel het oordeelde dat het "noch mogelijk, noch noodzakelijk" is om het begrip „privéleven" uitputtend te definiëren, oordeelde dat het te restrictief is om het te beperken tot een „intieme kring" waarbinnen iedereen zijn privéleven naar eigen goeddunken kan leiden en de buitenwereld volledig buiten deze kring te sluiten. DC eerbiediging van het privéleven moet ook in zekere mate het recht van het individu omvatten om relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, ook op professioneel en commercieel gebied,

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (dossiernr. 70055/10) aan elke persoon die een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, een recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft toegekend: "Het Hof is van oordeel dat verzoekster op het eerste gezicht verdedigbare grieven had die zij voor de nationale rechtbanken kon aanvoeren- zowel op grond van artikel 3 als op grond van artikel 8 van het Verdrag, en dat bijgevolg artikel 13 van toepassing is".

Dat het niet in aanmerking nemen van de gezinssituatie reeds door dit Gerecht is bestraft, met name in arrest nr. 167,719 van 17 december 2016.

Dat wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt aangevoerd, de rechtbank eerst onderzoekt of er sprake is van een privé- of gezinsleven in de Zia van het Verdrag, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

Wat betreft de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en gezinsleven, moet men zich verplaatsen in de situatie op het moment dat de bestreden handeling werd verricht.

Dat bovendien het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, feitelijk moet worden beoordeeld.

Dat de rechtbank in deze zaak moet onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privéleven.

Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van de garantie zijn en niet van de orde van de eenvoudige of praktische regeling, enerzijds, en aangezien dit artikel voorrang heeft boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, is het aan de administratieve autoriteit om, alvorens een beslissing te nemen, de 7R"k zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de analyse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onverbiddelijk is in die zin dat het stelt dat « 414. Noch artikel 8, noch enige andere bepaling van het Verdrag kan worden uitgelegd als een garantie op Zich voor het recht op een bepaald type verblijfsvergunning. De door de autoriteiten voorgestelde oplossing moet de betrokken persoon echter in staat stellen zijn rechten op eerbiediging van het privé- en gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, 2016, 35). Met name indien de toekenning van een dergelijke verblijfsvergunning de begunstigde in staat stelt op het grondgebied van de ontvangende staat te verblijven en daar vrijelijk zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven uit te oefenen, vormt deze toekenning in beginsel een toereikende maatregel om aan de vereisten van artikel 8 te voldoen. In dergelijk geval is het Hof niet bevoegd om zich uit te spreken over de wenselijkheid om de betrokken vreemdeling de ene wettelijke status te verlenen in plaats van de andere, aangezien deze keuze onder de soevereine beoordeling van de nationale autoriteiten valt (Hoti tegen Kroatië, 2018, S 121).

> Onderhavige

Overwegende dat het duidelijk is dat de verwerende partij het privé- en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze in aanmerking neemt.

Dat verzoeker sedert 2022 op het grondgebied verblijft.

Dat verschillende familieleden van verzoeker op het grondgebied verblijven, waaronder met name zijn tante, met wie hij een zeer nauwe band heeft, te weten mevrouw [N.] Fatma: van Belgische nationaliteit.

Dat verzoeker een kopie van zijn identiteitsdocument wenst voor te leggen, evenals een attest waaruit blijkt dat hij bij zijn tante zou verblijven in geval van invrijheidstelling.

Dat deze elementen het privé- en gezinsleven van verzoeker op het grondgebied aantonen, alsook de afhankelijkheidsband die bestaat met zijn tante.

Dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst sinds 5 jaar.

Dat het begrip privé- en gezinsleven niet enkel de gezinsleden omvat, maar een ruimere draagwijdte heeft,

Dat in ieder geval de duur van het verblijf van verzoeker op het grondgebied, alsook het daaruit voortvloeiende privé- en gezinsleven, door de verwerende partij in aanmerking dienden te worden genomen, quod non in casu.

Dat de verwerende partij zich niet kon beperken tot de stelling dat dit privé- en gezinsleven niet aangetoond is.

Dat de bestreden beslissing derhalve artikel 8 van het EVRM schendt.

Wat betreft de duur van het inreisverbod

Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een inreisverbod oplegt van een duur van 8 jaar.

Dat de verwerende partij zich ertoe beperkt de veroordeling van verzoeker en de feiten die eraan ten grondslag liggen te benadrukken.

Dat zij op basis hiervan van oordeel is dat verzoeker de openbare orde kan schaden en dat om die reden een inreisverbod van 8 jaar niet onevenredig is.

Dat een dergelijke motivering, die bijzonder summier is gelet op de omvang van de opgelegde duur van het inreisverbod, niet als afdoende kan worden beschouwd.

Dat verzoeker de aandacht wenst te vestigen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name het arrest nr, 307.697 van 4 juni 2024, waarin wordt gesteld dat:

[…]

Dat Uw Raad eveneens heeft geoordeeld, in een arrest van 12 maart 2024, dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is over te gaan tot een geactualiseerde beoordeling van het gedrag van de betrokkene en rekening te Houden met een reeks factoren zoals de verstreken tijd sinds de feiten, het latere gedrag en de integratie-inspanningen (nr. 303.102):

[…]

Dat dit eveneens blijkt uit een recent arrest van 12 februari 2026 (nr. 341.014), waarin wordt benadrukt:

[…]

Overwegende dat de verwerende partij zich in casu ertoe beperkt melding te maken van de veroordelingen van verzoeker: de bevoegde rechtsmacht, de weerhouden inbreuken alsook de uitgesproken straf.

Dat het bestaan van deze veroordelingen onbetwistbaar is, maar niet verhindert dat een fundamentele evolutie kan worden vastgesteld inzake het reële en actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde in hoofde van verzoeker, met gelet op de reeds ondergane straf.

Dat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij geen rekening houdt met alle feitelijke of juridische elementen met betrekking tot de situatie van verzoeker, en in het bijzonder met het feit dat hij heden reeds meer dan 2 jaar gevangenisstraf heeft ondergaan en een reële innerlijke evolutie heeft doorgemaakt omtrent zijn verleden, onder meer via psychologische begeleiding.

Dat hij zich heeft gevormd om het Frans beter te leren, heeft gewerkt om een inkomen te verwerven en gedurende zijn detentie psychologische opvolging heeft genoten.

Dat de reeds ondergane detentieduur alsook het uitblijven van nieuwe strafbare feiten in aanmerking dienden te worden genomen.

Dat de feiten inmiddels meer dan drie jaar geleden dateren-

Dat verzoeker sindsdien onmiskenbaar een persoonlijke evolutie heeft doorgemaakt die gericht is op het definitief afstand nemen van zijn strafrechtelijk verleden.

Dat een inreisverbod van 8 jaar, met ingrijpende gevolgen voor het leven van verzoeker en meer bepaald voor zijn privé- en gezinsleven, dient te worden omkleed met een duidelijke en volledige motivering, zodat verzoeker de onderliggende redenen kan begrijpen.

Dat in casu niets toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij een inreisverbod van dergelijke duur oplegt, en niet van een kortere duur.

Dat het louter stellen dat een dergelijke duur niet onevenredig is, onvoldoende is.

Dat de bestreden beslissing derhalve manifeste motiveringslacunes bevat en de in het middel aangehaalde bepalingen schendt."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bestrijdt, voert zij in wezen ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die haar het verblijf weigert of die haar verblijfsrecht beëindigt. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.5 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin een termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1°en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[…]
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
[…]
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Zij zou immers reeds gedurende een zekere tijd (enkele jaren volgens haar eigen verklaringen) in België verblijven zonder dat zij trachtte haar verblijf te regulariseren en daarenboven werkt zij ook niet mee met de overheden door zich niet aan te melden bij de gemeente of niet te bewijzen dat zij op hotel verblijft. Verzoekende partij voert ook op dit vlak geen argumentering aan en opnieuw blijkens de vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier zijn de vaststellingen van verwerende partij op dit vlak correct en geeft verzoekende partij ook in haar huidige verzoekschrift aan reeds gedurende een geruime tijd in België te verblijven en er in het zwart te werken. Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten tot het niet-toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.6 Ten overvloede, het voorliggende bevel is een verwijderingsmaatregel en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Op basis van de ernstige aanwijzingen zijn van schuld in hoofde van de betrokkene is het verwerende partij toegelaten, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen zelfs met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

3.7 Op 29 september 2025 werd door verwerende partij tot een inreisverbod ten aanzien van verzoekende partij besloten op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarin aangegeven wordt dat:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verwerende partij is inderdaad overgegaan tot een inreisverbod van acht jaar vermits zij van mening is dat er van verzoekende partij een ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde of nationale veiligheid.

3.9 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing niet bewijst en/of afdoende motiveert dat aan de vereiste van een ernstige schending van de openbare orde of nationale veiligheid voldaan is en dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij meent dat er enkel een overzicht gegeven wordt van haar veroordelingen, die zij overigens niet betwist, maar dat een dergelijk overzicht onvoldoende is om te besluiten tot een dergelijk gevaar.

Ook voor wat actualiteit van de bedreiging die van haar uitgaat betreft, is verzoekende partij van mening dat dit element niet weerhouden kan worden. Zij zou immers haar straf uitgezeten hebben. Er zou geen geactualiseerde afweging gemaakt zijn van haar situatie. Zij wijst daarvoor onder andere ook op stukken die zouden bewijzen dat zij sedert haar detentie psychologisch opgevolgd wordt.

3.10 In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing uiterst duidelijk dat verwerende partij een beoordeling gemaakt heeft van de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en waarom dit geheel door verwerende partij als bedreiging wordt aanzien. Concreet geeft de bestreden beslissing, en dit opnieuw in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, een inhoudelijke beoordeling en beperkt de bestreden beslissing zich allesbehalve tot het vermelden en verwijzen naar twee strafrechtelijke veroordelingen.

Ter zake merkt verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad terecht op dat:

“Overwegende dat diefstalfeiten in het algemeen bijzonder schadelijk zijn voor de openbare veiligheid wat betreft eigendommen en aldus bijdragen tot het creëren van een klimaat van onveiligheid binnen de bevolking. Zij getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de meest elementaire regels van het samenleven in de maatschappij. Ook het feit dat betrokkene zich in een onregelmatige verblijfssituatie in het Koninkrijk handhaaft, wijst op een miskenning van de wetgeving die verblijfsnormen op het grondgebied vastlegt. Gelet op het frauduleuze en gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt beschouwd als iemand die de openbare orde in gevaar kan brengen..”

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de wet volgt niet dat het vereist is dat een aantasting van de openbare orde bekleed is met een actueel karakter en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar beroep, maar enkel dat deze aantasting een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad wijst er daarenboven nog op dat de feiten waarvoor verzoekende partij uiteindelijk het voorliggende inreisverbod bekomt, dateren van 2023 waardoor niet ingezien kan worden waarom er überhaupt niet van recente feiten gesproken zou kunnen worden.

3.11 In het verzoekschrift is verzoekende partij van mening dat er niet gemotiveerd zou zijn in verband met de looptijd van het inreisverbod.

Verwijzend naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet kan er inderdaad terecht geoordeeld worden dat de duur van het inreisverbod de duur van vijf jaar mag overstijgen in zoverre er geoordeeld wordt dat de betrokkene een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doorheen de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk waarom verwerende partij over gaat tot het besluit dat een inreisverbod voor een duur van tien jaar gepast in de precieze situatie van verzoekende partij. Er wordt gewezen op de veroordelingen, de besluiten van de forensisch psychiater, het opgelegde contactverbod en de pogingen van verzoekende partij om zelfs met behulp van haar sociaal netwerk om het slachtoffer en diens kotgenoten onder druk te zetten, de mentaliteit en het gebrek aan normbesef in hoofde van verzoekende partij, het feit dat zij ook in Nederland gekend is voor ernstige feiten, dat haar schuldinzicht uiterst beperkt is wat opnieuw blijkt uit het ingediende verzoekschrift en het gebrek aan respect voor de kernwaarden van de Belgische rechtsstaat.

Verwerende partij komt dan ook tot het besluit dat:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Opnieuw laat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toe om op een deugdelijke manier op de hoogte te zijn van de redenen waarom verwerende partij van mening is dat er wel degelijk voldoende redenen voorhanden zijn om te besluiten dat verzoekende partij een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt.

3.12 Uit de tweede bestreden beslissing, zijnde bestreden inreisverbod, blijkt wel degelijk dat deze een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van acht jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en verzoekers verklaringen in verband met haar persoonlijke situatie. In dit kader merkt de bestreden beslissing nog op dat verzoekende partij herhaaldelijk gehoord werd en dat hier telkens rekening mee gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissingen.

3.13 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.14 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat

een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan

3.15 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM miskent. Daarvoor beroept zij zich in haar verzoekschrift met name op de band met haar tante die in België aanwezig zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat, luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Voor wat haar beweerde tante betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partij nooit gewag gemaakt heeft van deze persoon tijdens haar verhoren. De Raad heeft er evenzeer het raden naar of dit de persoon is waarvan als bijkomend stuk een verklaring van wordt neergelegd dat zij betrokkene zou willen herbergen van bij zijn vrijlating vermits verzoekende partij zelfs niet eens de naam van haar beweerde tante geeft.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige *siblings.* In EZZOUHDI t. Frankrijk, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. Verzoekende partij toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

3.16 Het artikel 22 van de grondwet doet geen subjectief recht op verblijf ontstaan. Het past het eerbiedigen van het privé –en familieleven toe, "*behalve in de gevallen en voorwaarden zoals bij de Wet bepaald*". Het komt derhalve aan de wetgever toe om uit te maken wat het begrip van eerbiediging van het private leven uitmaakt. De Vreemdelingenwet is van dwingend recht en is in overeenstemming met de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet.

3.17 Verzoekende partij voert artikel 3 van het EVRM aan in haar verzoekschrift. Dit echter zonder ook maar enige uiteenzetting over de wijze waarop zij meent dat er sprake zou kunnen zijn van een dergelijke schending.

Artikel 2.18 van de RvV-wet bepaalt dat :

"Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn."

Bij gebrek aan concrete toelichting van de wijze waarop deze wetsbepalingen zijn overtreden, dient de Raad vast te stellen dat minstens dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

3.18 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	A. DE WILDE